

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פרשת קדושים ■ כ"ו ניסן תשע"ד 71

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: ע"ה-צ"ו	
לוח העמוד היומי	
יום	התאריך בחודש
יום	התאריך בחודש
שבת	כ"ו
ראשון	כ"ז
שני	כ"ח
שלישי	כ"ט
רביעי	ל'
חמישי	א'
שישי	ב'

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

גבית חוב מהיתומים ה' - גבית חוב מהלקוחות ואפותיות ה'

א. הבחירה והנסיגון, הכל בענין זה - כי דרך ה' יתברך שפאיר פניו בכל פעם ובתוך כך מסתיר פניו וזה הוא בכלליות ובפרטיות, ובפרטי פרטיות. בכלליות זמן כל העולם. ובפרטיות בכל דור ודור. וכן בכל אדם ובכל זמן, ועל ידי זה כל הנסיגון והבחירה של כל אדם בכל עת כל ימי חייו. (ה - ג)

"מי שמשים לב לזה יכול לראות קצת מזה בכל ההרפתקאות והתלאות וההצלחות וההרחבות והישועות הנפלאות העוברין עליו בכל ימי חייו וביותר בענין הפרנסה."

ב. מי שחפץ באמת להתקרב לה' יתברך ולתורתו הקדושה הוא רואה גם עתה בכל פעם הארת פני ה' וחסדו ונפלאותיו הנוראות בתוך עצם ההסתרות הרבות מאד. (ה - ג)

ג. כל אדם שבעולם יכול לראות נפלאות ה' בפרנסתו. ואפלו מי שפרנסתו דחוקה ומצמצמת מאד, אף על פי כן גם זה מעט המזון והכסות שצמצמו, הכל בא לו בדרכים נפלאים ובהשגחה גדולה מאתו יתברך על ידי סבות שונות ששבב ה' יתברך עד שפרנס וזן אותו בכל יום. (ה - ד)

ד. כל אדם כפי קיומו את התורה והמצוות וכפי התקרבותו לצדיקי אמת כן מבטל סטרא דמותא וזוכה לחיים גם אחר מיתתו. (ה - ו)

ה. זהו עקר בחינת הקרבן שמקריב גם נפשו עם הקרבן. וכמובא שזהו עקר בחינת הקרבן שיעלה גם נפשו עמו וזהו כי הקרבן הוא ממונו של אדם ששם שרש נפשו. <<<<

מעלת הלימוד

ואם אמנם אין לנו עסק בנסתרות, אך אף על פי כן כל מה שאנו יכולין להבין מהם רמזים לעבודת ה' יתברך מה טוב ומה נעים, בפרט על פי ההקדמות של רבינו זכרוננו לברכה שבכלל דבריו כל דברי קבלת האר"י ז"ל והזהר הקדוש וכו', באשר נשמע מפיו הקדוש, על כן כל מה שנפרש דברי הפונות על פי ההקדמות, הכל אמת וצדק, כי דבריו זכרוננו לברכה הם כלליות גדול וכו' ואין כאן מקומו להאריך בזה כאן.

(ליקוטי הלכות - או"ח - ראש חודש - ה)

תורה צ"ד - במה הארכת ימים

טוב בכל יום...

"ועל כן צריך שיהיה עקר תפלתו שינצל משטף מים רבים שהם בחינת נשיבת עקרב שנמשך מדינים מבחינת משפט שהוא המעבב והמונע את המציאה טובה שתבוא, אבל כשיתפלל שינצל ממנו על ידי זה ימתיק ויבטל הדינים ואז בחינת המציאה ממילא תבוא, כי דרכו להטיב תמיד וכנ"ל וענין מה שאיתא בזהר הקדוש ומובא אצלנו בליקוטי א סימן פד, דלית יום דלית בו טוב, אך כמה נחשים ועקרבים סחרין לה דלא יעול לה הוא טוב וכו', עין שם." 3

רצון

עיקר הלחימה כנגד הנחשים הארורים, הנלחמים בכל כוחם להסתיר את האור, הוא כח המחשבה והרצון.

דהיינו, ברגע שהאדם מגביר ומחזק את מחשבתו לטוב, הוא מחפש להיטיב דרכיו, הוא מדבק את עצמו למידות טובות. כך הוא זוכה להתחבר לטוב ולגלות את הטוב החדש שהתגלה בזה היום.

לכן נאמר אצל אברהם אבינו ע"ה 'ואברהם זקן בא בימים',⁴ כי אברהם אבינו איש החסד, בכח הטוב והחסד זכה לבוא עם כל ימיו, הוא זכה בכל יום ויום מימי חייו לגלות את הטוב המיוחד המסתתר באותו היום.

"ועזרני והושיעני שאזכה להאריך את ימי בקדושה ובטהרה גדולה שאזכה לקדש את מחשבתי בקדושה גדולה. ותזכני לאחוז במידתו של אברהם אבינו איש החסד, שאזכה להיות ותרן בממוני, ולעשות טוב וחסד באמת עם כל מי שצריכין להטיב עמהם ולגמול להם חסד כפי רצונך הטוב באמת." 5

מוחין

"והעקר זוכין לזה על-ידי מדת

איתא בזהר הקדוש: 'לא תשפח יום דלית בה טוב', ואין טוב אלא תורה, הינו כי בכל יום יש בו טוב הגנוז הינו רזין דאורייתא השיך לזה היום, אך פשאדם רוצה להגות ולחשב בדברי תורה הינו ברזין דאורייתא והוא אינו פדאי לזה, אזי באים נחשים ועקרבים ומבלבלים מחשבתו דלא יעול לאתר דלאו דילה. ואלו הם המחשבות הבאים להאדם ומבלבלים אותו, ועל-ידי שהאדם רוצה וחושק עד מאד לכנס אל הטוב הגנוז ומדבק עצמו במדות טובות אז המדות טובות הם שערים ופתחים לראות ולהשיג על ידם הטוב הגנוז שבכל יום, ואז כל יום ניום ארץ וגדול אצלו עד מאד כי רואה ומשיג הטוב הגנוז הינו רזין דאורייתא השיך לכל יום. וזהו עקר אריכות ימים. 1

טוב

כל אחד מחפש שיהיה לו רק טוב... אולם טוב זה רק תורה!!! - 'אין טוב אלא תורה', שם בתוך המילים הקדושות של התורה הקדושה מתחבא כל הטוב והנועם שבעולם.

"וזהו דבר הושע הנביא: 'לי יזעקו אליהי ידענוך ישראל, ונח ישראל טוב אויב ירדפו'. ופירש באיכה רבה ובירושלמי על זה המקרא 'אין טוב אלא תורה'. ופירוש הכתוב שישראל צועקים להקדוש ברוך הוא 'אלהי ידענוך' - הלא אנו אוהבים אותך ורוצים לעבדך, ורחמנא לבא בעי. ועל מה אתה מרחיקנו? השיב הנביא בשם ה': 'זנח ישראל טוב' - זו התורה. 'אויב ירדפו' - ידיעת ה' בלי תורה אינו כלום." 2

נחשים

"ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית" - בכל יום מתגלה טוב חדש ומיוחד השיך לאותו היום. רק צריך תפילה שיזכה להנצל מהנחשים המסתירים ומעלימים ומכסים על הטוב.

התחנות שהאדם ותרוך במונו
שעל-ידי-זה נעשה המה צח
וזד, ואז יכול לבוא בכל יום אל הטוב הגנוז
השיד לו.¹

החלק הארי של עבודת הנחשים הוא לצמצם ולהקטין לאדם את המה. להביאו לקטנות המוחין, לכעס, לקפידות. – באותו רגע האדם כבר שבוי ממילא בידי הנחשים, הטוב נשכח ונעלם ממנו, ותחת זאת הוא מלא ברוע וכעס. אך לא, ההיפך הוא הנכון. על האדם להרבות בטוב, להגדיל ולהרחיב את המוחין. ולא להקפיד כלל!!! להיות וותרן ואפילו בממוך.

"ותצילני מקפדות וקימוץ שהם מבלבלין את הדעת והמה מאד. ולא אהיה קפדן וקמצן כלל, רק אזכה להיות איש טוב איש חסד ותרן בממוני כרצונך הטוב, עד שאזכה להכלל בסטרא דימינא בקדושה גדולה במידתו של אברהם אבינו איש החסד. ועל ידי זה תזכני שיהיה שכלי ומוחי חורא ככספא, שיהיה מוחי זך וצח וצלול."

זן וצלול

כשיש רחבות המוחין, כשהדעת משוחררת מכל ענייני וקטנוניות העולם הזה ומונחת בתוך התורה הקדושה, בדבקות הבורא ברוך הוא, אזי זוכה המוח לגלות בכל יום אור חדש. אז זוכה האדם בכל יום להשפעת הטוב הגנוז ונפתחים לו שערי החכמה... ומשם נשפעים לו שפע חידושים ושכל מאתו יתברך כפי היום והזמן.

"ותושיעני ברחמיך בחסדים חדשים ונפלאים באופן שגם אנכי אזכה להטוב הגנוז שבכל יום. ולא יהיה כח להרע שלי לחצוץ ולהפסיק חס ושלוש בפני הטוב הגנוז שבכל יום, רק תתן לי כח והתחזקות והתאמצות בלבי ומחשבתי, שאזכה להתחזק בכל יום ויום לחשוב מחשבות ולהגות בתורתך הקדושה במחשבה חזקה ונכונה, בהתגברות גדול בכל עז ותעצומות, ובהשתוקקות נמרץ אל הטוב האמיתי באמת. ולא אניח לשום מחשבה זרה וחיצונה ולשום בלבול הדעת לכנוס במחשבתי ולבלבל אותי חס ושלוש. רק אהיה חזק בדעתי ולאחוז את מחשבתי לחשוב בכל יום ובכל עת בתורתך הקדושה עד שיעוררו רחמיך האמתיים עלי ותצווה לפתוח לי שערי החכמה והשכל, עד שיתגלו לי מאיתך חידושים אמתיים בתורתך הקדושה בכל יום ויום מהטוב הגנוז שבאותו היום. ועל ידי זה אזכה להתקרב אליך באמת מעתה ועד עולם."

1. קיצור ליקוטי מוהר"ן. 2. העמק דבר ויקרא כו – מג.
3. לקוטי הלכות חו"מ – מתנה ה – לד. 4. "כמו שכתוב בזוהר על בא בימים - שעבד אברהם להשם יתברך בכל ימיו, ולא נחסר אחד מימיו." - רב ייבי על התורה - חיי שרה. 5. לקוטי תפילות ח"א – קח.

>>> (גבית חוב מהלקוחות ואפותיקי הלכה א)

1. כשפולחן לחברו גמילות חסד, נעשה מזה תקון גדול מאד, כי הוא ממלא פגמים הרחם שזה עקר עבודתנו כידוע. (ב - ב)

2. שכל הנקנה, זהו עקר הקיום וההשארה של האדם לאחר מיתתו - דהינו כשזוכה להתבונן בשכלו עד שיזכה לידע ולהשיג דבר על מכונו, דהינו שידע עצה טובה איך להתנהג בעבודת ה' (ג - ג)

"כי לא המדרש עקר אלא המעשה, דהינו מה שזוכין על ידי תבונת שכלו להבין ולהשיג איזה עבדא טובה איך לעשות ולהתנהג בעבודת ה' שזהו עקר קיום השכל. וזהו עקר ההשארה של האדם לאחר מיתתו כשזוכה שנשארו ממנו עצות טובות ודרכים ישרים לעבודת ה'."

3. כשמשקבל איזה כח וחיית מזה העולם, כגון אכילה ושתיה או מלבושים וכסף וזהב וכו', צריך לידע ולהאמין שהכל נמשך מדבר ה' שהוא התפלה השלמה שעוסקים בה הצדיקי אמת. (ה - א)

4. כל מה שישראל מתפגלים בכונה ובכח יותר ומקשרים תפלתם וכוחותם להצדיק, נשלם ונתעלה תפלת הצדיק יותר ויותר. (ה - א)

"כשמשקשרין עצמן להצדיק שהוא הפולה הגדול, הן בענין התפלה, הן כשזוכין לתן לו ממון או חפצים שבכל זה מחזירין אליו הכחות שקבלו ולו ממנו ואזי תקף חוזר ומשפיע להם בכפלי כפלים על ידי שהוא מתפלל עם כל הכחות האלו בשלמות יותר ואזי חוזר ומשפיע להם בכפלי כפלים ואזי צריכים עוד להחזיר כל הכחות להצדיק הפולה הנ"ל ואזי הצדיק חוזר ומתפלל בשלמות יותר ומשפיע להם יותר ויותר וכן חוזר חלילה לעולם. ואם היה העולם מתנהג כך, היו חוזרים כל ההשפעות טובות לישראל עד שהיה חוזר כל הגדלה לישראל כמו שאנו מצפין לזכות לזה כשיבוא משיח במהרה בימינו."

5. הצדיק האמת טרח ויגע ובהנה עצמו בכל הבזיונות, וכן הכניס בכל ישראל לצום ולזעק הרבה, כי הצדיק מבזה את עצמו בבחינת נבזה בעיניו נמאס, אבל שאר בני אדם כלם חשובים בעיניו מאד אפילו הגרוע והפחות מאד. (ה - ט)

צריך לספור ולהמתין עד שזוכים

"זהו בחינת ספירה שאף על פי שבכל יום ניום שסופרין ומנויין עדין אין זוכין לצאת לגמרי מטמאה לטהרה ולקבל את התורה, אף על פי כן בסוף הספירה זוכין לשבועות לקבל את התורה על ידי הכח והזכות ששפירו ארבעים ותשעה יום, כי בכל יום ניום מימי הספירה מקבלין מוח ודעת עד שנשקל הדעת ביום החמשים ומקבלין את התורה אז. כמו כן הוא בכל אדם ובכל זמן שצריכין לעבר עליו עדין ועדינים הרבה וכמה ימים ונהרות ותהומות ומימות מחלפים צריכין לעבר עליו ובכמה מדרות המלאים נחשים ועקרבים גדולים ונוראים צריך לעבר בהם עד אשר זוכה לפנס לשערי הקדושה באמת. וזה הדבר אי אפשר לפה לדבר ולבאר ולספר אחד לחברו עד היכן הוא צריך להתחזק." (לקוטי הלכות חו"מ - גבית חוב מהיתומים ג - יז)

עיקר הספירה תלוי בטהרת הלב

גם עתה מה שאנו מצווין לספור ספירת העומר לאו בספירה באמירה בפה בלבד תליא מילתא. והעיקר הוא בלב לספור ולזכך ולטהר את לבבו מכל מיני טומאות והרע והס"א השולט בו ע"י התאות התחזקות והרהורי הלב... שכאשר יכין עצמו בנקיות וטהרת הלב ע"י שבירת התאוה וכחות היצה"ר אז לפי ערך הכנתו כן תתרבה בו אור הקדושה ושכינת ה' יוכל לשכון בקרבו. אבל אם לא ינקה את גופו מקודם משורש תאוות הרעים שבו לא תוכל השכינה לשכון בתוכו.

ולכן קודם בא חג הקדוש חג השבועות המעודת לקבלת התורה ובכל שנה חוזר למציאות הראשון כידוע מאמר הקרא והימים האלה נזכרים ונעשים צריך אדם מישראל לספור שבעה שבועות תמימות והוא לנקות ולזכך ולטהר ולספר את גופו בהארה נפלאה לצאת מכל שורש הרע והקליפה בחי מ"ט שערי טומאה. ועי"ז גם שורש חלק נשמתו יבורר ויצא מבחי הקליפות השולטין עליו. ויהי בהגיע דבר המלך ודתו ביום החמשים לספירה שאז התגלות אור גדול רב ויקר מבחי החמשים שהוא החירות והיובל הגדול יאיר האורה על שורש חלק נשמתו שיצא מתחת יד רשות הס"א. ומשם יאיר על נחמתו למטה שבתוך גופו כי גם גופו נקי ומזוכך לקבלת קדושת ה'.

(סידורו של שבת - ח"א)

ואזכה להאריך את ימי בקדושה גדולה להגות ולחשוב בתורתך בכל עת ובכל שעה בקדושה גדולה. ולא אניח את מחשבתי לחשוב שום מחשבה חיצונה זרה כלל. ותעזרני ותושיעני בישועתך הגדולה בכל יום ויום, לגרש ולסלק ולבטל מהרה ממחשבתי כל הנחשים ועקרבים שהם כל מיני בלבלולים ומחשבות זרות המסבבין את המוח בכל יום. ואזכה לשבר את כל הגדרים והמחצות ברזל והמסכים המבדילין וחוצצין לפני טוב הגנוז שבכל יום ויום, ואינם מניחים לכנס אליו את מי שאינו הגון וראוי אליו.

לעשות תורות תפילות

(לקוטי תפילות ח"א - קח)

"כְּשֶׁעוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה שְׁלָמָה הוּא בְּחִינַת שְׁבֻת, וְיָכוֹל לְרִאֵת שְׁפִלוּתוֹ, וְחֻשְׁבוֹת וּגְדֻלוֹת יִשְׂרָאֵל. וְהוּא וְרַעְיָה אִמּוֹנָה, הֵינּוּ שְׂיָכוֹל לְהִיּוֹת כְּמוֹ רַעְיָא מְהִימְנָא, שְׂיָכוֹל לְסַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַד יִשְׂרָאֵל."

ועישן לולקי ארוכה מאוד, והלך כך להקביל פני בעל התולדות. כשראו אנשיו של בעל התולדות שר' מנחם מנדיל הולך אליו בלא כובע ולולקי ארוכה בפיו חרזו מאוד, כי בעל התולדות היה דרכו להעניש הרבה מי שאינו מתנהג כראוי. רצו אליו ואמרו לו: "אדוננו, חסנו עליך, כי הצדיק הזה מעניש מאוד." לא פנה אליהם.

כשבא אל בעל התולדות כבד אותו מאוד, ושאלהו אם הוא מבין את המעשייה שסיפר לו הבעש"ט הקדוש. אמר: "אני מבין." שאלהו בעל התולדות, אפוא המקום שהוא עומד כעת במעשיה. ענה לו ר' מנחם מנדיל באנחה: "יותר מהחצי כבר גרעתי ממנה."

אחר כך שאלו בעל התולדות: "האם ידע רוס מעלתו, כי בהמעשייה נרמז שהוא צריך להיות אצלנו?" ענה: "אנוכי מבין, ועל כן נסעתי דרך פולנאה, כדי שאוכל להתראות עם כבוד תורתו."

דברו עוד הרבה בחביבות, ואחר כך נפטר. הלך בעל "התולדות" ללוותו עד האכסניה שלו. שאלו אנשים את בעל "התולדות": "מה טיבו של האיש הזה שהרהיב בנפשו עוז לילך אל כבוד קדושתו בלי חגורה, וגם הולך הוא במנעלים עם קשרי כסף ולולקי ארוכה מאוד הוא מעשן?"

השיב להם בעל "התולדות" בדרך משל: למלך אחד היתה מרגלית טובה שהיה שוויה שקול כנגד כל אוצר המלך. שיער המלך בדעתו שבכל מקום שיטמין אותה ימסרו נפשם עליה לגנבה, ולא יועיל על זה שום שומר, כי השומר בעצמו יגנוב אותה. נמלך המלך להסתיר מטמונו במקום שלא יחשבו בני אדם שהטמינוהו שם, והטמין את המרגלית במקום לא טהור, כי בודאי לא יעלה על דעת אנשים שהיא שם. וכן הוא הנמשל: הרב מנחם מנדיל הוא שפל בדעתו באמת ועינו בתכלית, ובכל לבוש שילביש את הענווה תהיה יניקה לקליפות, ועל כן הטמינה במקום לא טהור, דהיינו בגאווה.

למזיבוז ובאו שמה ביום ו'. תכף אחר הצהריים הלך המגיד אל הבעש"ט לקבל שלום, והנער התמהמה באכסניה עד שהתרחץ וסלסל בשער. כי כן היה דרכו של ר' מנחם מנדיל אף לאחר שנתגדל, שהיה תמיד מצוין בהילוכו ובחיצוניותו, היה נוהג בדרך רוממות, היה מפאר בגדיו מאוד, שלא יהיה עליהם שום אבק, הקרסים היו תמיד מחוברים ועל ראשו כובע יפה, אף על פי שהיה בפנימיותו בטל ושפל בתכלית, והיה חותם תמיד איגרותיו בלשון "השפל באמת".

הבעש"ט היה מוכן לקבל שבת לפני התיבה, כדרכו, שהיה עומד לקבל שבת בעוד היום גדול. עמד הרב לפני התיבה ולא התחיל בתפילה עד בוא הנער לבית המדרש. המתין לו זמן רב. אחר בואו קבל הבעש"ט שבת, ולא נתן לו שלום עד אחר השבת. אחר הבדלה, בשעה שעישן הבעש"ט הלולקי, קרא את הנער וסיפר לו מעשייה משוורים ומחרישה.

הרב המגיד ובעל התולדות והמוכיח עמדו בשעת סיפור המעשייה. ובמעשייה נרמז כל מה שאירע לר' מנחם מנדיל מיום צאתו לאוויר העולם עד אשר כיסו את עיניו בארץ הקדושה. איני זוכר בבירור אם המגיד אמר "אנכי מבין את המעשייה כולה", ובעל התולדות אמר "אנוכי מבין החצי" - או להפך. אך זאת ידעתי שהרב ר' מנחם מנדיל אמר שהבין את המעשייה רק עד העת ההיא.

כאשר גדל ר' מנחם מנדיל היה אומר כי הוא מבין את כל המעשייה. וכאשר חלה בוויטיבסק וניטל ממנו כוח הדיבור וגעו כל העם בבכיה, כי חשבו שלוקח מהם ארון הקודש, הקיץ ר' מנחם מנדיל לקול זעקתם ואמר להם: "אל תפחדו. מתוך המעשייה שסיפר לי הבעש"ט ז"ל ידעתי כי צריך אני להיות בארץ הקדושה." וכן היה, שהבריא ונסע לארץ הקדושה. מדי עברו דרך ק"ק פולנאה הסיר באכסניה את כובעו

שיצא הבעל התניא ז"ע מבית האסורים. היה אחד מהתנאים, שצריך לילך לשלושה גאונים מליטא שיבחנו אותו. ונכנס הבעל התניא אצל אחד מהגאונים אשר מתחת ספסלו היה מונח הספר הקדוש "נועם אלימלך", והיה דורך עליו. ושאל הגאון את הבעל התניא ז"ע מי עשה זה הספר? אמר לו הבעל התניא: **אפילו אם הייתם לוקחים המחבר בעצמו והייתם דורכים עליו, גם כן לא היה אומר לכם כלום.** והגאון קיבל הרהור תשובה, והרים את הספר ונשק אותו.

הרב הקדוש ר' מנחם מנדיל מוויטיבסק, בעל פרי הארץ היה לומד אצל הרב המגיד הגדול ממיזריטש מנערותו. כשהיה בן עשר שנה או אחת עשרה היה מפליא מאוד בלימודו. המגיד היה מחבב אותו מאוד.

פעם אחת, ביום השבת אחר סעודת שחרית, ראה המגיד את הנער שהיתה בדוחה רוחו: הולך הוא בבית אחת הנה ואחת הנה ומצנפתו שמוטה על הצד, כדרך האנשים המלאים הרגשת נפשם. עמד המגיד על מפתן חדרו, אחז דלת הפתח בידו ושאל לו: "מנדיל, כמה דפין גמרא למדת היום?" ענה לו: "שישה דפין."

אמר המגיד בקול נמוך כאומר לעצמו: "אם משישה דפין גמרא המצנפת שמוטה על הצד, כמה דפין נצרך ללמוד עד שישלפו המצנפת לגמרי?" וסגר את הדלת. הנער הבין עד היכן הדבר מגיע והתחיל לבכות מאוד. תכף רץ לחדר המגיד ודפק בדלתו: "יפתח לי רבי ומורי ויתן לי עצה מה לעשות, כי ידעתי שהחזקתי טובה לעצמי ממה שלמדתי."

אמר לו המגיד: "אל תפחד. אני ואתה נסע אל רבינו הבעש"ט" - הדבר היה אחר שנתקרב המגיד אל הבעש"ט - "והוא יורנו הדרך נלך בה אני ואתה." שקטה רוח הנער ביום ג' נסע המגיד עם הנער

להוציא את המידות מהגלות

"איתא בתחלה היה הדעת בגלות, ועתה המדות המה בגלות בחוץ. הענין, כי אם תשאל לקטן שבקטנים, היש לך האמונה בבורא עולם, אזי יאמר שהאמונה תקוע בלבו, שיש בורא עולם ומנהיג ומשגיח בפרטי פרטיות ועם כל זה לבו בל עמו, ולא זר מתאות לבו מכל הבא בידו, מפניות ורמאות וכדומה ממדות מגונות, והכל מורה היות המדות המה בגלות, ואינו יכול להכניס הדעת בהמדות, ולזה **תיכף אחר צאת בני ישראל ממצרים, בא להם מצות ספירת העומר, עצם הכוונה להכניס הדעת שנודעת להם באמצעות יציאת מצרים, להמדות.**" (אור המאיר)

נקיון ורחיצה מהזהמא

"וצוום אחר כך לספור ספירת העומר שבע שבתות תמימות בכדי לרחוץ ולטהר את נפשם וגופם מכל בחינות הטומאה והזהמא, כדין אשה נדה שמחויבת לספור שבעה נקיים. והמה לרוב הטומאה אשר נדבק בהם במ"ט שערי טומאה הוצרכו לספור שבע שבתות מ"ט יום בכדי שיזדככו ויטהרו עצמם שיהיו ראויין לקבל התורה מאת הקב"ה. ועל כן אנו אומרין בסדר של פסח קדש ורחץ, לומר כי נשתנה יום זה מכל הימים שבכל הימים כאשר ירצה האדם לקבל הקדושה צריך קודם לרחוץ ולטהר עצמו ואחר כך תוכל הקדושה לשרות עליו כמאמר הכתוב: 'סור מרע ועשה טוב' וכאן היה הקדושה קודם להרחיצה." (באר מים חיים - יתרו)

ע"י ספירת העומר ממשיכים אורות עליונים ומעלים את כנסת ישראל

זה ידוע שכוונת ספירת העומר הוא להמשיך אורות העליונים על הכנסת ישראל ולהעלות הכנסת ישראל ממדריגה למדריגה עד יום מתן תורתנו שאז מתעורר עליהם בכל שנה הענין שהיה ביום קבלת התורה שנת' ה' יתברך עליהם פנים בפנים. ובאם היה מעשה התחתונים גורמים להעלות מיין נוקבין ולעורר הזיווג כראוי עד שכל ישראל היו מיחדין את לבם לאביהם שבשמים יחד כאחד אז היה התקרבות הגאולה, אכן כשאין במעשיהם כדי להעלות מיין נוקבין לעורר היחוד אז ה' יתברך ברוב רחמיו מעורר היחוד מיניה וביה ופותח שער האורות העליונים שיאירו יחד על הכנסת ישראל וממילא נתבטלן החיצונים מגודל בהירות ואורות העליונים: (מאור ושמש - אחר)

שבת מברכים חודש אייר

'אֵייר' ראשי תבורת: **א' יבי י' שובו י' בשו ר' גע - כי אָזי**
הם פֿל הרפואות שְׁהם בְּחִינַת שְׁלוֹם, בְּחִינַת יֶאֱרָץ נְתִנָּה יְבוּלָה!
(ליקוטי מוהר"ן - תורה רע"ז)

"גם פֿל הרפואות בָּאין מן האֶרֶץ, וְעַל כֵּן בַּעַת שֶׁהָאֶרֶץ נֹתֶנֶת
יְבוּלָה, שְׁנוֹתֶנֶת כַּת בְּכָל הָאֵילָנוֹת וְהַצְּמָחִים, דְּהֵינּוּ בְּזִמְנָן
הַחֲנִיטָה שֶׁהוּא בְּחֹדֶשׁ אֵייר אָזי יֵשׁ כַּת יוֹתֵר בְּכָל הָרְפּוּאוֹת כִּי
אֵז נֹתֶנֶת הָאֶרֶץ בָּהֶם כַּת. אֲבָל בְּזִמְנָן אַחֵר, אֲפֹלוּ אִם יִקְחוּ אוֹתָן
הָרְפּוּאוֹת בְּעֶצְמָן, אֵין לָהֶם זֶה הַכַּת וְעַל כֵּן לֹקְחִין רְפּוּאוֹת
בְּחֹדֶשׁ אֵייר שֶׁהוּא (מאי)."
(ליקוטי מוהר"ן - תורה רע"ז)

הנה הרופאים הסכימו על חודש אייר לסגולה לרפואה. והגם
שהם מונין לחדשים, בודאי נשתלשל הענין מחכמת ישראל
שרומז **כי אייר בגימטריא אר"ך שמשם בא הרפואה על שם**
ארוכה ומרפא.
(עבודת ישראל - ליקוטים)

כמו שכתב הרבי ר"ב מפרשישחא זצלה"ה זי"ע 'אייר'
ר"ית איני ד' ר'ופאך - והכוונה בדבריו הקדושים שעל ידי
השפלות והביטול הנפלא מחודש אייר זכו לראיה אמיתית כי
"אני ה'" - כי הכל הוא מצדו יתברך שמו, וזה הוא הרפואה.
(ישמח ישראל - קדושים)

"הצירוף של חודש אייר הוא דעת, שהצירוף שלו הוא "ייתהלל
ה'ימתהלל הישכל ויידוע וגו'". ושם מ"ה הוא דעת, ומי שהוא
חכם ומבין מדעתו יוכל לידע שגם הצירוף של ראש חודש
מרחשון יורה על הדעת. לכן נהגו אנשי קדמוני זמנינו ללמוד
בראש חודש אייר ובראש חודש מרחשון הלכה תוסי מפני
שביום טוב נתגלו קדושות עליונות על הכנסת ישראל שהן
בינה ודעת, וצירוף של ראש חודש אייר וראש חודש מרחשון
מורים על הדעת, ונתכשרו חודשים אלו להשיג דעת התורה
יותר מבשאר חודשים. והיה זאת להם לאות אם נתוסף להם
דעת יותר ומחדשין חידושין דאורייתא יותר מבשאר חודשים
אז ידעו שהשיגו בהחג הקדושות העליונות.
(מאור ושמש - שמיני)

כל ימי הספירה הם הכנה למתן תורה, וכמו שכתב האר"י ז"ל
שבלייל פסח נתגלה האור רק נעלם, ואחר כך בימי הספירה
מתבררים להיות מזוקק שבעתיים ז' פעמים ז' (שבע שבועות)
ועל ידי זה זכו למתן תורה שהורידו האור למטה 'תורה אור',
והעיקר הוא בחודש אייר שנברא באות ו' שמחבר חודש ניסן
וסיון וכאמור.
(פרי צדיק - אייר)

לקוטי מוהר"ן

תורה ע"ט

על-ידי
עֲנָה וְשִׁפְלוּת
אֵין שׁוֹם אָדָם
יְכוּל לְהוֹצִיא
וְלְדַחֲוֵנו מִמְּקוֹמוֹ
דְּהֵינּוּ
לְקַפֵּחַ פְּרִנְסָתוֹ
חֶסֶת וְשְׁלוֹם.

לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

אין צריך לאדם לדאוג על פרנסת בניו, כי כשהם גדלים גדלה פרנסתם עמהם.

(בני - ג)
"ויעש להם משתה וכו'". דהנה שמעתי מכבוד אדמו"ר הרב ממעזבוש
כאשר האדם עושה איזה נישואין לבניו, משם באה לו פרנסה. ומצאתי
רמז לזה בזה הפסוק: 'ויעש להם משתה' - דהיינו שעושה חתונה לבניו.
'ויאכלו וישתו' - באה לו פרנסה וכל טוב.
(אור לשמים - תולדות)

ראיתי בשם הר"ר מאיר מפרעמישלאן ז"ל שאמר: רבונו של עולם יודע
אנכי שאם תמצוץ כל התפלות של בני ישראל יצאו מהם רק ממון, כי זה
עיקר תפילתם. אבל אם תמצוץ גם הממון יצא מהם תורה ומעשים טובים,
כי למה ליהודי ממון? רק להחזיק בניו לתלמוד תורה ואתרוג נאה ועוד!
(פרדס יוסף בראשית כח - יב)

ותתן לנו ממשלה דקדושה כי "העושר והכבוד מלפניך ואתה מושל
בכל, ובידך כח וגבורה, ובידך לגדל ולחזק לכל". זכנו שיהיה לנו חלק
טוב בהמלכות והממשלה דקדושה, באפן שנזכה להמשיך פרנסה טובה
בהרחבה גדולה לנו ולכל אנשי ביתינו ולכל התלויים בנו מעמך בית ישראל.
(לקוטי תפילות ח"ב - ז)

'וכהן' - רומז על הצדיק. 'כי יקנה נפש' - היינו, אם רוצה שיתחברו אליו
אנשים יראי ד'. 'קנין כספו' - היינו, שישפיע להם קנין כסף ועשירות. 'הוא
יאכל בו ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו' - היינו, שגם בניו ובני ביתו והאנשים
הנלוים אליו יהיו להם פרנסה בכבוד ועל ידי זה תתרבה האמונה, ויאמינו
בד' ובמשה עבדו'.

והגם שגם אצלו הוא בחינת ירידה להתפלל על דברים גשמיים. היינו, שהצדיק
הדור הוא נשחת מדביקותו ע"י הפרנסה הוא הלחם כי הוא צריך להיות
תמיד דבוק בד', ועם כל זה יותר טוב שיפסיק הצדיק מדביקותו לפעמים
להשפיע שפע עשירות וכל טוב, ממה שהם יסעו למרחקים למדינת הים
[אמעריקא] וכדומה לבקש טרף לביתם וישכחו על ידי זה מדי אלקים חיים
ח"ו ויבטלו מתורת ד', כמו שאנו רואין כעת ר"ל. אשר על כן צריך הצדיק
להשפיע להם כל טוב עולם הזה ואפילו יצטרך עי"ז להפסיק מדביקותו,
אולם עי"ז יעבדו ד' מתוך הרחבה בביתם ויעסקו בתורת ד' ויראתו.
(עטרת ישועה - במדבר)

מאמר האייר

סיפר הבעל התניא זצ"ל על אמונתם הגדולה של אנשי וואלין, פעם
נסעתי ממעזריטש והיה קור גדול בעולם, ונתקרה רגלי מאוד, עד
שהעגלון נשא אותי במלון אחד. והיה בעל הבית איש זקן ואיש כשר
וישר, וישפשף את רגלי בשלג ויין שרף עד שחזרתי לבריאותי. ושאלתי
את הזקן כמה שנים הוא דר במלון זה. אמר לי: 'יותר מחמישים שנה'.
אמרתי לו: 'היש לכם בכאן עשרה להתפלל?' אמר: 'לא, רק בימים
הנוראים אני נוסע לעיר הסמוך לכאן ד' פרסה' אמרתי לו: 'וכי הדין
כך, איש זקן יתפלל כל ימיו שלא בציבור ולא ישמע קדושה וברכו,
ולמה לא ילך לדור בעיר?' אמר לי הזקן: 'ומאין יהיה פרנסתי בעיר?'
אמרתי לו: 'כמה בעלי בתים דרים בעיר זה?' אמר הזקן: 'לערך
מאה'. אמרתי לו: 'עבור מאה יהודים יש להקב"ה פרנסה להזמין
להם פרנסתם ובעבורו אין להקב"ה סיבה להזמין להם פרנסתם?'
ואחרי זה אמרתי: 'תדעו שאני הוא תלמיד רבינו הגדול ר' דובער
ממעזריטש' וכשאני אמרתי לו זה הדיבור הלך מאצלי, ובזמן חצי
שעה ראיתי שעומדים עגלות מלאים חפצים, ושאלתי להם: 'מה זה?'
ואמר לי הזקן: 'אני נוסע לדור בעיר כאשר צויתם אותי'.

הספר הנדיר "יחוס הגדולים" מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל 050-418-0673